

200608939/1.

Datum uitspraak: 20 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. 06/54996, 06/55003, 06/55005,
06/54991, 06/55000 en 06/55004 van de voorzieningenrechter van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 1 december 2006
in de gedingen tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 9 november 2006 heeft appellant (hierna: de minister), voor zover thans van belang, aanvragen van (hierna: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 1 december 2006, verzonden op 5 december 2006, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, voor zover thans van belang, de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 december 2006, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 19 december 2006 hebben de vreemdelingen een reactie ingediend.

Bij brief van 16 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een nader stuk ingediend.

Bij brieven van 20 en 21 maart 2007 hebben de vreemdelingen dat gedaan.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 22 maart 2007, waar de staatssecretaris vertegenwoordigd door mr. M.M. van Asperen, advocaat te 's-Gravenhage, en de vreemdelingen, waarvan P. Rexhepi in persoon, vertegenwoordigd door mr. J.M. Langenberg, advocaat te Utrecht, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Bij besluit van 22 februari 2007 (Stcrt. 2007, nr. 67, p. 14) heeft de Minister van Justitie, voor zover thans van belang, bepaald dat de staatssecretaris is belast met de aangelegenheden betreffende vreemdelingenzaken.

Gelet hierop is de staatssecretaris vanaf die datum in de onderhavige procedure in de plaats getreden van de minister. In de overwegingen zal appellant worden aangeduid als: de staatssecretaris.

2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 20 april 2007 in zaak no. 200700590/1; JB 2007/121) moet, indien na een eerdere afwijzende beslissing een materieel vergelijkbare beslissing wordt genomen, voorshands worden aangenomen dat het in die uitspraak uiteengezette beoordelingskader in de weg staat aan een rechterlijke toetsing van dat besluit, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze

waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders, indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van tegen Nederland; JV 1998/45) voordoen.

2.3. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na de eerdere beslissing zijn voorgevallen of die niet vóór die beslissing konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van de eerdere beslissing konden en derhalve, gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan de eerdere beslissing, en de overwegingen waarop die rust, kan afdoen.

2.4. Op 29 april 2004 heeft de Raad van de Europese Unie richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn) vastgesteld. Volgens artikel 38, eerste lid, eerste volzin, van de richtlijn doen de lidstaten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk 10 oktober 2006 aan deze richtlijn te voldoen. Deze implementatietermijn was verstreken ten tijde van het nemen van de onderscheiden besluiten van 9 november 2006.

2.5. Volgens overweging 2 van de considerans van de richtlijn is, kort gezegd, de Europese Raad te Tampere overeengekomen te streven naar invoering van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals aangevuld door het Protocol van New York van 31 januari 1967.

Volgens overweging 3 van de considerans van de richtlijn vormen het Verdrag van Genève en het Protocol de hoeksteen van het internationale rechtsstelsel ter bescherming van vluchtelingen.

Volgens overweging 25 van de considerans van de richtlijn dienen criteria te worden vastgesteld om degenen die om internationale bescherming verzoeken, als personen te erkennen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen. Deze criteria dienen in overeenstemming te zijn met de internationale verplichtingen van de lidstaten op het gebied van de mensenrechten en met de bestaande praktijken in de lidstaten.

2.6. Volgens artikel 2, aanhef en onder e, van de richtlijn is een "persoon die voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt" een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar

zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, leden 1 en 2 niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Volgens artikel 15 bestaat ernstige schade uit:

- a) doodstraf of executie; of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Volgens artikel 18 verlenen lidstaten de subsidiaire beschermingsstatus aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en V in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.7. De voorzieningenrechter heeft, voor zover thans van belang, overwogen dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn slechts zelfstandige betekenis heeft wanneer daarmee bescherming wordt geboden aan personen die niet reeds op de voet van artikel 15, aanhef en onder a en b, bescherming genieten. Artikel 15, aanhef en onder c, dient, naar zijn oordeel, derhalve zo te worden gelezen, dat de daarin genoemde bedreiging niet op eenzelfde geïndividualiseerde wijze aannemelijk behoeft te worden gemaakt als de behandeling, bedoeld in artikel 15, aanhef en onder b. De toetsing aan artikel 15, aanhef en onder c, komt daarom niet overeen met de toetsing die thans wordt verricht in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Aldus is door de voorzieningenrechter aangenomen dat in zoverre sprake is van een wijziging van het recht. Omdat de staatssecretaris niet heeft beoordeeld of aanleiding bestond de vreemdelingen een verblijfsvergunning te verlenen vanwege ernstige schade, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, heeft de voorzieningenrechter de besluiten van 9 november 2006 vernietigd.

2.8. In zijn grieven klaagt de staatssecretaris dat de voorzieningenrechter aldus niet heeft onderkend dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, aanhef en onder e, van de richtlijn onder de reikwijdte van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 valt, zodat geen sprake is van een wijziging van het recht. Subsidiair betoogt de staatssecretaris dat indien de Afdeling tot het oordeel komt dat wel sprake is van een wijziging van het recht, deze wijziging voor de vreemdelingen niet relevant is, omdat in Kosovo geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. In dit kader wijst de staatssecretaris er op dat naar aanleiding van resolutie 1244 van juni 1999 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties de Joegoslavische strijdkrachten en de Servische veiligheidstroepen zich hebben teruggetrokken en Kosovo sindsdien wordt bestuurd door een interim civiel bestuur onder auspiciën van de Verenigde Naties.

2.9. Indien artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn inderdaad, zoals de voorzieningenrechter heeft aangenomen, moet worden aangemerkt als een wijziging van het recht, dan kan aan deze wijziging slechts de door de vreemdelingen gewenste betekenis toekomen, indien de wijziging voor hen relevant is. Een wijziging van het recht kan alleen als relevant nieuw recht worden aangemerkt indien de vreemdelingen onder de reikwijdte van de desbetreffende bepaling vallen.

Van ernstige schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn kan slechts sprake zijn indien in het land van herkomst sprake is van "willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". Nu blijkt de in rechte onaantastbaar geworden besluiten op eerdere aanvragen van de vreemdelingen in rechte is komen vast te staan dat de vreemdelingen Roma zijn, afkomstig uit de provincie in Servië, voorheen onderdeel van de Federatieve Republiek Joegoslavië, dient te worden beoordeeld of aldaar, ten tijde van de besluiten van 9 november 2006, sprake was van "willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

2.10. Aan de onderscheiden herhaalde aanvragen van 3 november 2006 om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen hebben de vreemdelingen, voor zover thans van belang, de slechte situatie van Roma in ten grondslag gelegd. Voorts hebben zij aangevoerd dat de aanwezigheid van een internationale troepenmacht in er juist op duidt dat in sprake is van een, in ieder geval sluimerend, binnenlands gewapend conflict. Zij stellen in dit kader dat het terugtrekken van deze troepenmacht zal leiden tot het oplaaien van dit binnenlandse conflict. Daarvan zullen vooral de in aanwezig Rome het slachtoffer worden, aldus de vreemdelingen.

2.11. Het begrip "binnenlands gewapend conflict" is in de richtlijn niet nader gedefinieerd. Gelet op de overwegingen 2, 3 en 25 van de considerans van de richtlijn dient voor de uitlegging van dit begrip aansluiting te worden gezocht bij het internationaal humanitair recht. Binnen het internationaal humanitair recht, noch in het Verdrag van Genève of het Protocol is het begrip "binnenlands gewapend conflict" echter als zodanig gedefinieerd.

Gemeenschappelijk artikel 3 van de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 noemt wel het begrip "gewapend conflict, hetwelk geen internationaal karakter draagt". Dit begrip is te lezen als "binnenlands gewapend conflict". Met het Tweede Aanvullend Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 (hierna: het Protocol II) wordt het gemeenschappelijk artikel 3 uitgebreid en aangevuld.

Volgens artikel 1, eerste lid, van Protocol II is dit protocol van toepassing op alle gewapende conflicten, zijnde, kort gezegd, niet internationale gewapende conflicten, die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die partij gedeeltelijk beheersen op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van Protocol II toe te passen.

Volgens artikel 1, tweede lid, van Protocol II is dit protocol niet van toepassing op situaties van interne ongeregelheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, die niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten.

2.12. Op grond van deze bepalingen van internationaal humanitair recht moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien een georganiseerde gewapende groep met een verantwoordelijk bevel in staat is op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. Deze operaties dienen dan aanhoudend en samenhangend van aard te zijn, wil sprake zijn van een gewapend conflict. Ongeregelheden en spanningen, zoals rellen, leiden niet tot de conclusie dat sprake is van een zodanig conflict.

2.13. Gesteld noch gebleken is dat ten tijde van het bestreden besluit sprake was van gewapende strijd tussen de reguliere Servische strijdkrachten en één of meer georganiseerde gewapende groepen. Dat in de provincie de wetgevende, uitvoerende en rechterlijke macht berusten bij de United Nations Interim Administration Mission in (hierna: UNMIK) en niet bij de centrale autoriteiten van Servië, waarvan deel uit maakt, maakt dit niet anders, aangezien met de instelling van de UNMIK de gewapende strijd op het grondgebied van is gestaakt. Dat, zoals de vreemdelingen betogen, nog geregeld sprake is van onlusten, maakt niet dat sprake is van gewapende strijd, reeds omdat gesteld noch gebleken is dat deze onlusten een aanhoudend en samenhangend karakter hebben. Voor zover de vreemdelingen hebben bedoeld aan te voeren dat in de provincie jegens Roma sprake is van geweld zoals bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, moet eveneens geconcludeerd worden, wat hier verder ook van zij, dat niet gebleken is dat dit geweld wordt uitgevoerd door een georganiseerde gewapende groep met een verantwoordelijk gezag, zodat dit betoog reeds hierom faalt.

2.14. Gelet op het bovenstaande moet geconcludeerd worden dat niet is aangetoond dat in het land van herkomst ten tijde van het nemen van de onderscheiden besluiten sprake was van een binnenlands gewapend conflict. Reeds hierom moet geconcludeerd worden dat artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, indien en voor zover sprake is van een wijziging van het recht, ten aanzien van de vreemdelingen geen relevante wijziging van het recht is. De voorzieningenrechter heeft dit ten onrechte niet onderkend.

De grieven slagen in zoverre.

2.15. Gelet hierop behoeft hetgeen de staatssecretaris voor het overige in zijn grieven heeft aangevoerd thans geen bespreking.

2.16. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Aangezien de voorzieningenrechter geen oordeel heeft gegeven over de overige door de vreemdelingen gestelde nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zal de Afdeling zal de zaak met

toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.17. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 1 december 2006 in de zaken nos. 06/54991, 06/55000 en 06/55004;
- III. wijst de zaken naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdelingen in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 966,00 (zegge: negenhonderdzesenzestig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. T.M.A. Claessens, Leden, in tegenwoordigheid van mr. I.W.M.J. Bossmann, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

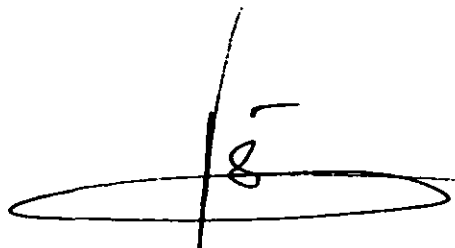
w.g. Bossmann
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 juli 2007

314

Verzonden: 20 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

0592 339347

8939-1
AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Zitting houdende te Assen

Sector Bestuursrecht

Kenmerk: Awb 06/54996 BEPTDN A R03 G15 S7
 Awb 06/55003 BEPTDN A R03 G15 S7
 Awb 06/55005 BEPTDN A R03 G15 S7
 Awb 06/54991 BEPTDN A R03 G15 S7
 Awb 06/55000 BEPTDN A R03 G15 S7
 Awb 06/55004 BEPTDN A R03 G15 S7

**Uitspraak van de voorzieningenrechter op de voet van het bepaalde in titel 3 van
 hoofdstuk 8 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) d.d. 1 december 2006**

inzake:

geboren op

geboren op

geboren op

van Joegoslavische nationaliteit,

IND dossiernummers: 9904.27.8068 en 0611.03.0205,

V-nummer:

verzoekers,

gemachtigde: mr. J.M. Langenberg,

tegen:

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

gemachtigde: mr. E. Gerssen, werkzaam bij de IND.

registratie in INDIS	mdw	te verst
	unit	33 v
	datum	5-12-06
IND locatie		2deile
IND ontvangst- datum	- 5 DEC 2006	
dossiernummer		
invoer- controle	mdw	
	unit	
	datum	

Procesverloop

Op 3 november 2006 hebben verzoekers aanvragen om verlening van een
 verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend als bedoeld in artikel 28
 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000). Verweerder heeft bij beschikkingen van
 9 november 2006 afwijzend op de aanvragen beslist.

0592 339347

Zaaknummer: Awb 06/54996 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55003 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55005 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/54991 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55000 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55004 BEPTDN A R03 G15 S7

2

Bij beroepschriften van 9 november 2006 hebben verzoekers beroep ingesteld tegen de beschikkingen van 9 november 2006. Deze beroepen zijn geregistreerd onder Awb 06/54991, Awb 06/55000 en Awb 06/55004. Verzoekers is meegedeeld dat zij de behandeling van de beroepschriften niet in Nederland mogen afwachten.

Bij verzoekschriften van 9 november 2006 hebben verzoekers de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen totdat op de beroepen wordt beslist. Deze verzoeken zijn geregistreerd onder Awb 06/54996, Awb 06/55003 en Awb 06/55005. Verweerder heeft de op de zaken betrekking hebbende stukken aan de voorzieningenrechter en verzoekers gezonden. De openbare behandeling van de verzoeken om een voorlopige voorziening heeft plaatsgevonden op 24 november 2006. Verzoekers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Motivering

Felten en standpunten van partijen

Verzoekers hebben op 6 mei 1999 voor de eerste maal aanvragen om toelating als vluchteling gedaan en een vergunning tot verblijf ingediend. Tevens is hen op 6 mei 1999 een vergunning tot verblijf verleend. Op 29 maart 2000 hebben verzoekers een verlenging van de voorlopige vergunning tot verblijf aangevraagd hetgeen bij beschikkingen van 2 februari 2001 niet is ingewilligd. Het hiertegen op 5 maart 2001 ingediende bezwaarschrift is bij beschikkingen van 16 augustus 2001 ongegrond verklaard. Deze beschikkingen zijn bij uitspraak van 15 juni 2004 van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht vernietigd. Tevens heeft de rechtbank bepaald dat de rechtsgevolgen in stand blijven. Op 16 september 2005 hebben verzoekers wederom een asielaanvraag ingediend, die bij beschikkingen van 22 september 2005 is afgewezen. Het daartegen ingestelde beroep is ongegrond verklaard op 14 oktober 2005. De Afdeling besnuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) heeft bij uitspraak van 20 juli 2006 de aangevallen uitspraak bevestigd.

Verzoekers hebben op 6 november 2006 herhaalde aanvragen ingediend. Ter ondersteuning daarvan zijn de volgende documenten overgelegd.

1. Uitspraak rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht betreffende de rechtmatigheid van de bewaring van verzoekers, d.d. 20 juli 2006;
2. Rapport van de UNHCR over onder meer de positie van Roma uit , d.d. juni 2006;
3. Rapport van de UNMIK (United Nations Missions in Kosovo) over onder meer Roma uit d.d. juni 2006;
4. Karta e Jenoski, lidmaatschapskaarten van verzoekers van de Roma partij met vertaling, d.d. 10 mei 2006;
5. E-mail van Karsten Luetheke, adviseur Terugkeer van de UNMIK in aan VVN, d.d. 10 mei 2006;
6. Begeleidende brief van gemachtigde, d.d. 22 september 2006.

Tevens hebben verzoekers verklaard niet terug te kunnen keren naar omdat zij tot de Roma bevolkingsgroep behoren. Zij stellen geen bescherming te kunnen krijgen tegen eventuele mishandelingen.

0592 339347

Zaaknummer: Awb 06/54996 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55003 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55005 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/54991 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55000 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55004 BEPTDN A R03 G15 S7

3

Verder hebben verzoekers zich beroepen op artikel 15 onder c van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, verder te noemen Richtlijn 2004/83.

Verweerder heeft de aanvragen afgewezen, omdat hetgeen door verzoekers naar voren is gebracht niet kan worden beschouwd als nieuwe feiten en omstandigheden. Er bestaat volgens verweerder derhalve geen aanleiding de aanvragen inhoudelijk te beoordelen op inwilligbaarheid.

Met betrekking tot het beroep op Richtlijn 2004/83 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat er op grond van artikel 15 c sprake moet zijn van een ernstige of individuele bedreiging. Verzoekers dienen daarom aannemelijk te maken dat er sprake is van een individuele bedreiging, hetgeen overeenkomt met een zelfde toetsing als die wordt verricht onder artikel 29, eerste lid onder b Vw 2000. Verzoekers zijn hierin niet geslaagd.

Verzoekers hebben verwezen naar de zienswijze en stellen zich op het standpunt dat de door hen onvertaald ingebrachte stukken wel aangemerkt dienen te worden als nova in de zin van artikel 4:6 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Verder wordt de overgelegde uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht ten onrechte niet aangemerkt als een novum in de zin van artikel 4:6 Awb.

Ter zitting heeft verweerder zijn standpunt met betrekking tot de onder 2 en 3 ingebrachte documenten nader toegelicht en gesteld dat deze door verzoekers overgelegde stukken inhoudelijk niet verschillen van soortgelijke stukken uit 2005, terwijl deze stukken reeds aanwezig waren voor de eerdere beslissing van 22 september 2005. Verweerder heeft zijn standpunt omtrent het niet vertaald zijn van de in de Engelse taal gestelde ingebrachte stukken niet langer gehandhaafd.

Beoordeling van de verzoeken

Ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Awb kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, indien tegen het besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Bij de beoordeling van de vraag of een gevraagde voorziening dient te worden getroffen speelt niet alleen een rol de vraag in hoeverre een lopende beroepsprocedure kans van slagen heeft, maar ook de vraag naar de onomkeerbaarheid van de gevolgen van een besluit indien aan het besluit uitvoering wordt gegeven alvorens op het beroep is beslist.

Op grond van artikel 8:86 van de Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Verzoekers zijn tijdig op deze bevoegdheid gewezen.

0592 339347

Zaaknummer: Awb 06/54996 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55003 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55005 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/54991 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55000 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55004 BEPTDN A R03 G15 S7

4

De rechtbank stelt vast dat door verzoekers een nieuwe aanvraag is gedaan, nadat op een eerdere aanvraag afwijzend is beslist. In zijn algemeenheid valt een dergelijke aanvraag aan te merken als een nieuwe aanvraag, als bedoeld in artikel 4:6 Awb, eerste lid. Artikel 4:6 Awb bepaalt dat, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag is gedaan, de aanvrager is gehouden nieuw gebleken feiten of veranderende omstandigheden te melden. Indien daarvan geen sprake is, kan het bestuursorgaan de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerder afwijzende beschikking. In zoverre door verzoekers een beroep is gedaan op nieuwe of gewijzigde regelgeving, namelijk richtlijn 2004/83, dient de aanvraag evenwel te worden beoordeeld als een eerste aanvraag waarop artikel 4:6 Awb niet van toepassing is.

Verzoekers hebben zich onder meer beroepen op artikel 15 onder c van Richtlijn 2004/83.

Artikel 38, eerste lid, van Richtlijn 2004/83 bepaalt dat de lidstaten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking doen treden uiterlijk op 10 oktober 2006 om aan deze richtlijn te voldoen. De nationale wetgeving is niet aangepast aan Richtlijn 2004/83.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat de Nederlandse vreemdelingenwetgeving reeds voldoet aan Richtlijn 2004/83. Artikel 15c van Richtlijn 2004/83 is slechts van toepassing indien er sprake is van ernstige en individuele bedreiging. Verweerder stelt dat uit overweging 26 van de preambule blijkt dat gevaren, waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, op zich geen individuele bedreiging, die als ernstige schade kan worden aangemerkt, vormt. Hieruit volgt, aldus verweerder, dat verzoekers aannemelijk moeten maken dat er in hun individuele geval sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, hetgeen overeen komt met de toetsing die door verweerder is verricht in het kader van artikel 29, eerste lid onder b Vw 2000. Bij verzoekers is van een dergelijke ernstige en individuele bedreiging volgens verweerder niet gebleken. Op grond hiervan kunnen verzoekers aan Richtlijn 2004/83 geen aanspraken ontlenen.

De voorzieningenrechter overweegt met betrekking tot de vraag of het nationale recht in overeenstemming is met Richtlijn 2004/83 als volgt. Richtlijn 2004/83 bevat criteria op grond waarvan moet worden bepaald of personen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of voor subsidiaire bescherming. Artikel 2e van Richtlijn 2004/83 definieert een persoon die voor een subsidiaire- beschermingsstatus in aanmerking komt als een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15. Op grond van artikel 18 van Richtlijn 2004/83 verlenen de lidstaten de subsidiaire- beschermingsstatus aan een onderdaan van een derde land die overeenkomstig hoofdstuk II of V in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Artikel 15 van Richtlijn 2004/83 opgenomen in hoofdstuk V, bepaalt dat ernstige schade bestaat uit:

- a. doodstraf of executie; of:
- b. foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of:
- c. ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

0592 339347

Zaaknummer: Awb 06/54996 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55003 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55005 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/54991 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55000 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55004 BEPTDN A R03 G15 S7

5

De voorzieningenrechter is van oordeel dat artikel 15c van Richtlijn 2004/83 een bepaling is met rechtstreekse werking. Artikel 15c Richtlijn 2004/83 is voldoende concreet en duidelijk en is naar zijn aard direct toepasbaar. De voorzieningenrechter zal daarom rechtsreeks toetsen of het beroep van verzoekers op artikel 15 c van Richtlijn 2004/83 kans van slagen heeft en aanleiding dient te zijn voor toewijzing van de gevraagde voorziening.

De Vw 2000 bepaalt in artikel 29 wanneer een vreemdeling voor internationale bescherming in aanmerking komt. Dit artikel is niet in overeenstemming met artikel 15 onder c van Richtlijn 2004/83. In de Vw 2000 is immers niet een verplichting voor de minister opgenomen om in geval van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict een vergunning te verlenen.

De voorzieningenrechter volgt verweerder niet in zijn stelling dat de toets onder artikel 15 onder c van Richtlijn 2004/83 gelijk valt te stellen met de toets als bedoeld in artikel 3 EVRM. De voorzieningenrechter overweegt hiertoe dat in de tekst van artikel 15c van Richtlijn 2004/83 weliswaar is opgenomen dat er sprake moet zijn van een "individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger", doch dat vervolgens wordt gesproken over "als gevolg van willekeurig geweld". Hieruit volgt dat het geweld juist niet gericht is op een specifieke persoon. De bepaling van artikel 15 Richtlijn 2004/83 onder c heeft bovendien alleen dan zelfstandige betekenis wanneer hiaraan een andere betekenis wordt toegekend dan aan artikel 15a en 15b van Richtlijn 2004/83 en dit artikel bescherming biedt aan personen die niet reeds vanwege artikel 15a of 15b bescherming genieten.

Nu de bescherming van artikel 15a en 15b van de Definitierichtlijn betrekking heeft op de persoon van degene die bescherming zoekt en dan ook de bewijslast met zich brengt van een reëel risico op een behandeling als bedoeld in dat artikel, dient naar het oordeel van de voorzieningenrechter artikel 15c van de Definitierichtlijn zo te worden gelezen dat de bedreiging niet op een zelfde geïndividualiseerde wijze aannemelijk behoeft te worden gemaakt. Gelet op overweging 26 van de preambule kan echter niet gezegd worden dat elke vreemdeling uit een land waarin de bevolking in het algemeen aan gevaar is blootgesteld aanspraak kan maken op de bescherming van artikel 15c van de Definitierichtlijn.

Verzoekers hebben gesteld dat zij, gelet op hun niet betwiste Roma afkomst, aanspraak kunnen maken op de bescherming van artikel 15c van de Definitierichtlijn. Verweerder heeft ter zake slechts overwogen dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat er in hun individuele geval sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, die overeen komt met de toetsing die door verweerder reeds is verricht in het kader van artikel 29, eerste lid onder b Vw 2000. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder daarmee een onjuiste toets aangelegd. Verweerder had naar het oordeel van de voorzieningenrechter dienen te beoordelen of er aanleiding bestond verzoekers een vergunning te verlenen op grond van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van verzoekers. Nu verweerder in het bestreden besluit een onjuiste toets heeft aangelegd bij de beoordeling van verzoekers aanvraag in het kader van artikel 15c van Richtlijn 2004/83 kan het bestreden besluit om die reden niet in stand worden gelaten.

Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit onzorgvuldig is genomen en niet op een voldoende draagkrachtige motivering berust en in strijd komt met artikel 3:2 en 3:46 Awb. Dit brengt tevens mee dat de asielaanvraag zich niet leende voor afdoening in een AC en er aanleiding bestaat voor het toepassen van een voorlopige voorziening.

0592 339347

Zaaknummer: Awb 06/54996 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55003 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55005 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/54991 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55000 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55004 BEPTDN A R03 G15 S7

6

Gelet op het vorenstaande komt de rechtbank niet toe aan hetgeen overigens door verzoekers is aangevoerd.

Uit het voorgaande volgt dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan beoordeling van de hoofdzaak en dat deze slechts in gegrond verklaring van de beroepen kan eindigen. De voorzieningenrechter ziet derhalve aanleiding om met toepassing van artikel 8:86 van de Awb onmiddellijk op die beroepen te beslissen.

Nu de beroepen gegrond dienen te worden verklaard, worden de verzoeken tot het treffen van een voorlopige voorziening afgewezen.

Voor vergoeding van de kosten die verzoekers in verband met het indienen van de verzoekschriften of de beroepschriften hebben moeten maken, bestaat aanleiding.

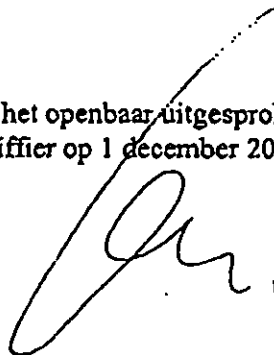
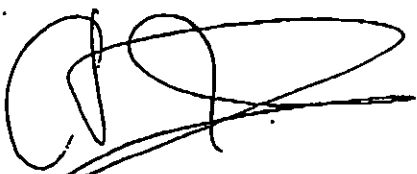
Beslissing

De voorzieningenrechter:

- wijst de verzoeken om een voorlopige voorziening bekend onder nummer Awb 06/54996 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55003 BEPTDN A R03 G15 S7 en Awb 06/55005 BEPTDN A R03 G15 S7 af;
- verklaart de beroepen, bekend onder nummer Awb 06/54991 BEPTDN A R03 G15 S7, Awb 06/55000 BEPTDN A R03 G15 S7 en Awb 06/55004 BEPTDN A R03 G15 S7 gegrond.
- vernietigt de bestreden besluiten en bepaalt dat verweerder opnieuw dient te beslissen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan verzoekers dient te vergoeden.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak ten aanzien van het gedeelte waarin op de beroepen is beslist, binnen een week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Aldus gegeven door mr. B.I. Klaassens en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. C.M. Duijts als griffier op 1 december 2006.

Afschrift verzonden: - 5 DEC 2006

VOOR AFSCHRIJF CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

Gebouw Babylon
Kantoren A
Koningin Julianaplein 30
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

Bezorgen

De Hoogedelgestrenghe Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
12 DEC 2006	
ZAAKNR.	200608939-1
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

onze ref. MvA/MvM/51008897
uw ref. -
inzake MvVI /

M.M. van Asperen
Advocaat
t (070) 515 32 01
f (070) 515 31 05
mm.vanasperen@pelsrijcken.nl

12 december 2006

Hoogedelgestrenghe heer,

Namens de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, die voor deze zaak
domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik U hierbij een hogerberoepschrift in
bovengenoemde zaak.

Een exemplaar van dit beroepschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per
gewone post aan de gemachtigde van de vreemdelingen in de beroepsprocedure,
mr. J.M. Langenberg.

Met de meeste hoogachting,

M.M. van Asperen

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

RAAD VAN STATE	
INSONDINEN	
12 DEC 2006	
ZAAKNR.	
AAR:	
SENDELDO: DO:	FAR:

**DE MINISTER VOOR
VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE**

(Ministerie van Justitie, Schedeldoekshaven
100, 2511 EX Den Haag)

a p p e l l a n t

gemachtigde: mr. M.M. van Asperen

advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

- 1.
- 2.
- 3.

verwee r d e r s

In eerste instantie woonplaats gekozen

hebbende ten kantore van de

gemachtigde: mr. J.M. Langenberg

advocaat te Utrecht

1 Inleiding

- 1.1 Appellant (hierna te noemen: de Minister) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Assen, van 1 december 2006 (Awb 06/54996, 06/55003, 06/55005, 06/54991, 06/55000, 06/55004), voor zover de voorzieningenrechter bij deze uitspraak de beroepen (in een derde opeenvolgende asielprocedure) met toepassing van artikel 8:86 Awb gegrond heeft verklaard, de bij de rechtbank bestreden besluiten heeft vernietigd en bepaald heeft dat de Minister nieuwe besluiten dient te nemen met inachtneming van de uitspraak. Voorts is – kort weergegeven – ten laste van de Staat der Nederlanden ten onrechte een proceskostenveroordeling uitgesproken. De rechtbank heeft de uitspraak op 5 december 2006 verzonden.

Een kopie van de bestreden uitspraak gaat hierbij als **productie**.

De vernietiging houdt – samengevat – verband met artikel 15 onder c van de Richtlijn 2004/83/EG.

- 1.2 De Minister kan zich met deze uitspraak niet verenigen en heeft de volgende grieven.

2 Grieven

- 2.1 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter op bladzijde 5 van de bestreden uitspraak, de tweede alinea:

“De Vw 2000 bepaalt in artikel 29 wanneer een vreemdeling voor internationale bescherming in aanmerking komt. Dit artikel is niet in overeenstemming met artikel 15 onder c van Richtlijn 2004/83. In de Vw 2000 is immers niet een verplichting voor de Minister opgenomen om in geval van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict een vergunning te verlenen.”.

- 2.2 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de derde alinea op bladzijde 5:

“De voorzieningenrechter volgt verweerder niet in zijn stelling dat de toets onder artikel 15 onder c van de Richtlijn 2004/83 gelijk valt te stellen met de toets als bedoeld in artikel 3 EVRM. De voorzieningenrechter overweegt hiertoe dat in de tekst van artikel 15c van de Richtlijn 2004/83 weliswaar is opgenomen dat er sprake moet zijn van een “individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger”, doch dat vervolgens wordt gesproken over “als gevolg van willekeurig geweld”. Hieruit volgt dat het geweld juist niet gericht is op een specifieke persoon. De bepaling van artikel 15 Richtlijn 2004/83 onder c heeft bovendien alleen dan zelfstandige betekenis wanneer

hieraan een andere betekenis wordt toegekend dan aan artikel 15a en 15b van Richtlijn 2004/83 en dit artikel bescherming biedt aan personen die niet reeds vanwege artikel 15a of 15b bescherming genieten.

Nu de bescherming van artikel 15a en 15b van de Definitierichtlijn betrekking heeft op de persoon van degene die bescherming zoekt en dan ook de bewijslast met zich brengt van een reëel risico op een behandeling als bedoeld in dat artikel, dient naar het oordeel van de voorzieningenrechter artikel 15c van de Definitierichtlijn zo te worden gelezen dat de bedreiging niet op een zelfde geïndividualiseerde wijze aannemelijk hoeft te worden gemaakt.”.

- 2.3 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de vierde alinea op bladzijde 5 – zakelijk weergegeven – dat de Minister een onjuiste toets heeft aangelegd met zijn oordeel dat verweerders niet aannemelijk hebben gemaakt dat er in hun individuele geval sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon die overeenkomt met de toetsing die is verricht in het kader van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000.
- 2.4 Op de hiervoor bestreden overwegingen berusten de rechtsoverwegingen in de laatste alinea op bladzijde 5 en de eerste drie alinea’s op bladzijde 6. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven vitieert ook deze rechtsoverwegingen.

3 Aanvulling en toelichting op de grieven

- 3.1 Aangenomen is dat verweerders behoren tot de (Albanees sprekende) bevolkingsgroep van de Roma en afkomstig zijn uit Hun eerdere asielaanvragen zijn onherroepelijk afgewezen. De Minister heeft ook de aanvraag die heeft geleid tot de hier bestreden uitspraak afgewezen, onder verwijzing naar zijn eerdere beschikkingen. De reden hiervoor is – kort weergegeven – dat de inhoud van de door verweerders in het kader van deze aanvragen overgelegde stukken over de algemene situatie in voor Roma, inhoudelijk gezien niet wezenlijk verschilt van eerdere stukken die zijn meegewogen bij de beoordeling van de eerdere asielaanvragen.

Een beroep op de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004¹ (hierna te noemen: de richtlijn) kan verweerders niet baten.

¹ Richtlijn inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, Pb EU L 304/12 van 30 september 2004.

- 3.2 Verweerders hebben zich in de procedure met name beroepen op artikel 15 onder c van de richtlijn².

De voorzieningenrechter heeft miskend dat artikel 15 onder c van de richtlijn alleen al geen voor verweerders relevante wijziging van het recht kan zijn omdat in | geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals deze bepaling "vereist". Sinds 1999 wordt bestuurd door een interim civiel bestuur onder auspiciën van de Verenigde Naties.

Zie voor zover nodig het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van april 2005, waarnaar in de procedure is verwezen, blz. 13.

In zoverre is ook de laatste volzin van de eerste alinea op blz. 4 van de bestreden uitspraak onjuist.

Op andere, voor verweerders mogelijk relevante bepalingen van de richtlijn hebben verweerders niet gewezen. Overigens valt ook niet in te zien dat andere bepalingen uit de richtlijn voor verweerders relevantie zouden (kunnen) hebben in die zin dat de bij de rechtbank bestreden besluiten niet in stand zouden kunnen blijven.

Reeds hierom kan de bestreden uitspraak niet in stand blijven.

- 3.3 Zou Uw Afdeling niettemin toekomen aan een verdere inhoudelijke beoordeling van de uitspraak, dan zijn de overwegingen van de voorzieningenrechter ook anderszins onjuist.
- 3.4 De preambule van de richtlijn verwijst onder meer naar de conclusies van Tampere. In deze conclusies heeft de Europese Raad de noodzaak van een gemeenschappelijk asiel- en immigratiebeleid benadrukt³. Doel was, aldus deze conclusies, een open en veiliger Europese Unie, die volledig voldoet aan de verplichtingen van het Vluchtelingenverdrag van Genève en andere relevante instrumenten betreffende de mensenrechten, en die in staat is op basis van solidariteit humanitaire noden te lenigen (onderdeel 4). Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel diende onder meer te voorzien in op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus. Het stelsel moest daarnaast worden aangevuld met maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke

² Vergelijk de tweede alinea op blz. 4 van de bestreden uitspraak en de namens verweerders ingediende zienswijze van 9 november 2006, dossierstuk 192.

³ De conclusies van de Europese Raad van Tampere van 15 en 16 oktober 1999, te vinden via

bescherming behoeft, een passende status verlenen (onderdeel 14). De Europese Raad drong er voorts op aan te streven naar overeenstemming over tijdelijke bescherming van ontheemden op basis van solidariteit tussen lidstaten. Overwogen werd om enige vorm van reservemiddelen ter beschikking te stellen voor tijdelijke bescherming bij massale instroom van vluchtelingen (onderdeel 16).

De strekking van de conclusies was dat de bestaande refoulement-verboden moesten worden *gehandhaafd*.

- 3.5 In de Richtlijn 2001/55/EG van 20 juli 2001⁴ zijn – kort weergegeven – minimumnormen neergelegd voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden. Deze richtlijn is inmiddels in Nederland geïmplementeerd. In de Richtlijn 2004/83/EG, zijn de minimumnormen neergelegd voor de erkenning als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft. Deze richtlijn moet nog worden geïmplementeerd.
- 3.6 Naar Nederlands recht is de verblijfsvergunning voor een verdragsvluchteling geregeld in artikel 29, eerste lid, onder a, Vw 2000 en de subsidiaire bescherming als bedoeld in de richtlijn geregeld in het eerste lid van deze bepaling onder b. Naar het zich thans laat aanzien zal de concretisering van het begrip ernstige schade, opgenomen in artikel 15 van de richtlijn, uit een oogpunt van rechtszekerheid worden overgenomen in het Vreemdelingenbesluit (voor zover het betreft de onderdelen a en c) als grondslag voor verlening van een verblijfsvergunning op de b-grond van artikel 29. De Minister ziet deze concretisering als verduidelijking van een bestaande toelatingsgrond en niet als een wijziging daarvan. De Minister licht dat hierna verder toe.
- 3.7 In de memorie van toelichting bij artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000, is opgemerkt dat deze bepaling een omschrijving bevat wanneer tot verlening van een verblijfsvergunning wordt overgegaan indien de terugkeer van de vreemdeling in strijd zou komen met verplichtingen uit internationale verdragen op het gebied van de rechten van de mens waaronder artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing en artikel 7 van het IVBPR.

Tweede Kamer 1998-1999, 26 732, nr. 3, blz. 37 onderaan, doorlopend op blz. 38.

⁴ Pb EG L 212/12 van 7 augustus 2001.

De richtlijn geeft in de visie van de Minister een invulling van het verbod van refoulement zoals dat in diverse internationale verdragen als bindend voor de lidstaten is neergelegd en sluit dus aan bij de bescherming die in het Nederlands recht via artikel 29, eerste lid, onder (a en) b, Vw 2000, wordt geboden.

In dit verband kan bijvoorbeeld worden gewezen op het commentaar van verschillende landen op concepten voor de richtlijn. Bij een van die concepten verzochten diverse lidstaten bij de formulering van een definitie van de persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt de terminologie van het EHRM te gebruiken⁵. Elders merkten enkele lidstaten op dat het er bij de definitie om ging te vermijden dat verschillende hoven of instanties, zoals het EHRM of het Comité tegen foltering, in vergelijkbare gevallen uiteenlopende uitspraken doen⁶.

- 3.8 Deze lezing van de richtlijn en in het bijzonder van artikel 2 onder e in samenhang met artikel 15, is ook in overeenstemming met de onderdelen 24 en 25 van de preambule, waarin is overwogen dat de regels ter zake de subsidiaire bescherming die in het Verdrag van Genève vastgelegde regeling ter bescherming van vluchtelingen aanvullen en de criteria hiervoor in overeenstemming dienen te zijn met internationale verplichtingen van de lidstaten uit hoofde van instrumenten op het gebied van de mensenrechten en met de bestaande praktijken in de lidstaten. Onder "bestaande praktijken" begrijpt de Minister bestaande praktijken ten aanzien van deze instrumenten.
- 3.9 Niet valt dan ook in te zien dat, zoals de voorzieningenrechter overweegt, de bedreiging bedoeld in artikel 15 onder c niet op een zelfde geïndividualiseerde wijze aannemelijk hoeft te worden gemaakt als de gronden genoemd in artikel 15 onder a en b. Ook bij onderdeel c van artikel 15 is artikel 2 onder e van de richtlijn volledig van toepassing. Het woordt "individuele" in de bepaling zelf sluit daarbij elk misverstand hierover uit. Ook artikel 4 van de richtlijn, inclusief het derde lid, geldt ten volle voor diegenen die zich op artikel 15 onder c beroepen.
- 3.10 Nu verweerders in het kader van hun derde asielaanvraag geen nieuwe feiten en omstandigheden hebben aangevoerd die op hen persoonlijk betrekking hebben, doch slechts hebben gewezen op de (al eerder bekende en gewogen) algemene situatie in Kosovo voor de bevolkingsgroep van de Roma, had de voorzieningenrechter de

⁵ Zie: Resultaat besprekingen van 9 juli 2002, documentnr. 10596/02, blz. 7, noot 2. De documenten van de Raad zijn te vinden via

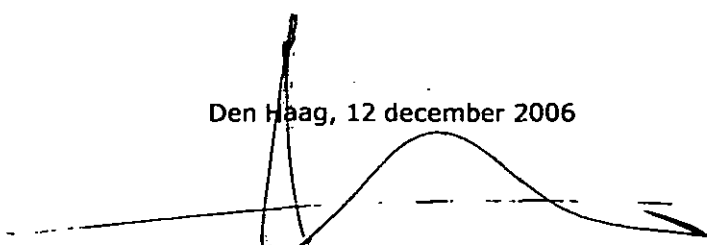
⁶ Zie: Resultaat besprekingen van 25 september 2002, documentnr. 12199/02, blz. 3, noot 3.

beroepen ongegrond moeten verklaren.

4 Conclusie

De Minister concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van de beroepen.

Den Haag, 12 december 2006

advocaat

behandeld door	mr. M.M. van Asperen
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 32 01
fax	(070) 515 31 05
e-mail	mm.vanasperen@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51008897
referentie	IND-0611.03.0205 en 9904.27.8068